

ledige et Folketingsvalg. Dette var i og for sig en tiltalende Idé, men ikke nogen paakrævet Konsekvens af LigeGYldighedens Sejr. Erfaringerne fra Lande, hvor man har Folkeafstemning, gav ikke Basis for en saadan Fordring, og hvad Venstre ved denne Lejlighed havde præsteret, krævede ikke noget særligt Hensyn. Det var ogsaa blevet stærkt fremhævet af Oppositionen, at Valgene den 3. April først og fremmest var at betragte som et Opgør med Ministeriet angaaende Fortids og Fremtids Arbejde, medens Grundlovsforslagets Skæbne skulde afgøres ved Folkeafstemningen, ikke ved Valget. »Jeg tænker da, at man anerkender, at Partistillingen i Folketinget efter Valget den 3. April giver parlamentarisk Berettigelse for Ministeriet. Skulde der være Tvivl, kan man konstatere det paa parlamentarisk Vis.«

Statsministeren gentog, at Afstemningen gav det Resultat, at »vi bevarer Grundloven af 1915 med dens Folketing og Landsting«. Der var nu af Folketingsmand, Dr. Krag talt om nye Forhandlingers Paabegyndelse, og det stod ham naturligvis frit for at gøre Forsøget, men Ministeriet havde ikke nogen Trang dertil, og baade Ministeriet og Regeringspartierne ansaa Venstres Forslag for ganske uegnet til Gennemførelse og som Forhandlingsgrundlag.

Det kunde efter Statsministerens Mening ikke have større Interesse at granske Stemmeafgivningen den 23. Maj. At de saakaldte Grundlovspartier ikke fik kaldt alle deres Vælgere frem, var en Kendsgerning, og det blev aldrig opklaret, hvem der procentvis svigtede stærkest. »Det umiddelbare Indtryk er, at Regeringspartierne Vælgere mødte godt dér, hvor de havde deres gamle og stærke Stillinger, medens de Konservative viste størst Sløjhed dér, hvor de havde deres betydeligste Styrker. . . . For Landets Omdømme var det nedslaaende, at det var Passiviteten, der sejrede. Hvis man havde slaaet Forslaget ned med en Million Nej-Stemmer, havde det været meget opmuntrende, thi det havde dog vist, at der var politisk Liv og Interesse i Landet. Passiv Modstand er ikke tiltalende.«

Statsministeren sluttede sin Tale saaledes: »Jeg har set, at det ærede Medlem Hr. Brosen gentager, at der ikke var noget Folkekrav efter en ny Grundlov. Det siger det ærede Medlem efter at have set over 966 000 Vælgere stemme for Forslaget, medens kun 85 000 stemte imod. Det ærede Medlem synes altsaa, at den Million Vælgere, der sløvt afholdt sig fra at stemme, er Udtryk for Folket og Folkets Krav. Men dette er virkelig en uholdbar Forklaring, som nok til sin Tid skal blive omstødt.«

Umiddelbart efter Statsministerens Redegørelse meddelte Folketingets Formand, at han fra Folketingsmændene